

Sůl a světlo

Ivana Kultová

Sůl a světlo

*„Vy jste sůl země.
Jestliže sůl ztratí chuť, čím bude osolena?
Vy jste světlo světa...
Tak ať vaše světlo září před lidmi,
aby uviděli vaše dobré skutky
a vzdali chválu
vašemu Otci,
který je v nebesích.“*

Matouš 5,13-14.16

Vydal: Křesťanský sbor Ostrava – Kunčičky

Odpovědný redaktor: Ján Ostrolucký

Ilustrace: Ivana Kultová

Obálka: Petr Holý

Tiskárna: ETHICS Ostrava

Rok vydání: 2019

Vydání: první

©2019, Křesťanský sbor Ostrava – Kunčičky

ISBN 978–80–88135-29-6

Předmluva

Básně této sbírky – stejně jako sbírky minulé, která pod názvem *Na cestu životem* vyšla v roce 2016 – vznikaly především příležitostně, pro osobní evangelizaci, pastorační, případně též sborové programy a právě k těmto účelům – krom potěšení – by měly sloužit svým čtenářům při jejich osobní či sborové službě. Je tudíž možno je podle potřeby a konkrétní situace (např. podle toho, zda adresátem je muž či žena apod.) pozměňovat, upravovat, zhudebňovat, dramatizovat apod. a dávat dál.

Bude ovšem dobré, když úpravy zachovají rytmus a rým. Pokud by čtenář některou z básní chtěl někomu posloužit a potřebnou úpravu by raději svěřil mně, ať mi laskavě napíše na adresu *ivana.kultova@seznam.cz* a může se na mne obrátit i v případě, že by potřeboval novou báseň do jiné situace, na kterou se žádný z textů v knížce přímo nehodí. Bude-li to v mých silách, ráda mu ji napíšu.

Především toužím po tom, aby sbírka posloužila Boží slávě, záchraně dosud nespasených a povzbuzení a pomoci v různých situacích.

Závěrem bych ráda poděkovala bratru redaktorovi Jánů Ostroluckému a ostatním spolupracovníkům za ochotu sbírku vydat a za péči, kterou uskutečnění tohoto úkolu věnovali.

Ivana Kultová

Pozvání ke Spasiteli

*„Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste
přetíženi, a já vám dám odpočinek.“*

Matouš 11,28

Naléhavý hlas

*„(Bůh) chce, aby všichni lidé došli spásy
a poznali pravdu.“*

1. Timoteovi 2,3–4

Já všechny lidi chci mít v nebi
a rozdíl v nich nedělám.
Týrat je nemám zapotřebí –
jsem přeci Bohem lásky sám.

Mé „předurčení“ je věc jiná –
mám pro mě různé úkoly.
Však za všechny jsem dal krev Syna
a přijít může kdokoli.

Nebudte tvrdší nežli kámen
a papežštější papeže!
Roznětte v sobě lásky plamen,
učte se u mne v důvěře.

Já napojím vás přízní vřelou,
která je světu neznámá.
Vždyť lidskou rodinu jsem celou
stvořil vlastníma rukama!

Nacisté měli způsob snadný:
ty zastřelit – ty ponechat ...
Já nejsem Führer samovládny.
Jsem Lásky a mám všechny rád.

Až dodnes plameny mne pálí
ze Servetovy hranice.
Což smí být křesťan neurvalý?
Neměl by soudu stranit se?

Modlitba, přímluva jen platí,
i v bludařích pak činím div.
Pojď – Syn můj nové srdce dá ti.
Ach, buď mé lásky pamětliv!

Co máme společné

*„Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe;
kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky.“*

Janovo evangelium 6,50

Pán nás má rád, ač různíme se:
jsem „na lidi“, ty samotář,
tamten rád sbírá houby v lese,
ten libuje si slunce zář.

V přírodě každý list je jiný,
dva mráčky stejné nenajdeš:
Vše jsou to vzácné Boha činy
jenž stvořil mne – a Tebe též.

Však jedno máme stejné spolu,
Já, Ty a každý lidský tvor:
hřích je to – ten nás táhne dolů
a zhoubnější je nežli mor.

I nejhodnější člověk v světě,
jenž slouží jiným ze všech sil,
není prost této zhouby kleté:
dědičně se jí nakazil.

Nemluvně, jež má nemoc v sobě,
ač nezkazilo vůbec nic,
je ohroženo v každé době –
i ve spánku jde smrti vstříc.

Jen lékař – moudrý, obětavý –
je může z moci smrti vzít
Ten nejlepší – Pán věčné slávy –
nás přišel z hříchu zachránit.

Nenalet' strůjci lži a zloby,
že není spásy potřeba!
Svět poset je těch „hodných“ hroby,
již nepřišli si pro chleba.

V pekle je nic už nenasytí,
tam budou věčně, hladovět;
a mohli ten „chléb z nebe“ míti,
Pána, jenž přišel spasit svět ...

I pro Tě, drahý, vzal kříž těžký,
šel v potupě a posměchu,
šel na Golgotu znaven, pěšky
nám spásu dát a útěchu.

Pozvi jej, dokud zve den po dni,
dokud máš ještě naději!
Kdo odmítli klam, že jsou „hodní“,
ti s Pánem – ne už nesvobodní –
k radosti nebes krácejí.

Snění

Ráda dělám dobro vždycky,
přítom také ráda sním:
tož svůj osud poetický
po smrti si vymýšlím...

Snít je krásné... Zda to ale
k dobrému mi pomůže?
Před posledním soudem Krále
snění mnoho nezmůže.

Ani skutky sebevětší,
obětavost bez mezí –
nic od pekla nevyлéčí.
POKÁNÍM se vítězí!

Rozplynout se? Léhat kdesi?
O tom neví Písmo nic.
Podle něj se právem děsí,
kdo „jen tak“ jde soudu vstříc.

Pouze ten, kdo srdce svoje
Ježíši dal na zemi,
projde smrtí do pokoje
s radostí a písněmi.

Nechám proto fantazií,
poetických nadějí:
pravdu, která nepomíjí,
osvojím si raději.

Bože, otvírej mi Slovo,
pravdu tvou chci znáti jen,
vždyť pozvání Ježíšovo
lepší je než krásný sen.

Až se budu s tebou těšit
(stihnu-li ti život dát!),
nebude nic nutno řešit.
Dík ti předem tisíckrát!

Milostný dopis

Den jde za dnem, to je síla –
jednou přijde konec již.
Miluji tě, duše milá –
jak, to ani netušíš.

Odcházejí lidé milí –
zemře ten, a zradí on –
moje láska nepomíjí,
stojí víc než milion.

Chceš být jednou v krásné zemi,
tam, kde nic už nepálí –
či tam, kde je utrpení,
lítost, že jsme selhali?

„Očistec“ přec není žádný,
vše se řeší na zemi.
Jde smrt – padni komu padni –
a tvá ústa oněmí.

Nevyznáš už Spasitele,
nezvoláš: „Chci tvoje být,
dávám ti své srdce celé –
přijď mne, Pane, zachránit!“

Nic už neudělám pro tě,
ač to říkám s bolestí
Jen na zemi, při životě
můžeš ten čin provést.

Prosím, pozvi mne hned nyní,
dokud se nic neděje.
Dnes je spásy den i síly,
dnes jsem tvoje naděje.

Zahod' námitky i pýchu,
dosavadní myšlení
tkvící ve všelidském hříchu!
Čekám na tě, drahá, v tichu:
láska má vše promění.

Když na zemské poušti lysé
budeš dál pak ještě žít –
jak tvá láska zhodnotí se!
Těm, kdo v žalu zmítají se,
k cestě té smíš posloužit.

Cennější tvá služba bude,
nežli byla dosavad.
Vždyť pro bohaté i chudé
já jsem chléb, z něž neubude –
ani tobě. Mám tě rád.

Tvůj Pán Ježíš

Školáku Denisovi

„Milý Pane Ježíši,
já tě dosud neznám,
nemám totiž na tebe
telefonní seznam.

I poštovní adresu
na tě hledám marně:
Bydlíš někde v přírodě,
co se zdobí jarně?

A když plavu v rybníce,
doplaval bych k tobě?
Trápí mě to velice
v každé denní době...“

„Ty můj milý Denisi,“
slyším mluvit tence,
„má adresa nevisí
někde na nástěnce.

Internet ji nedodá,
pošta nedoručí;
poradím, jak ti můj hlas
srdce rozezvučí!

Volej ke mně ze srdce,
třeba mluv i tiše –
já tě jistě uslyším
i z nebeské výše.

Když se touláš s hafánkem,
sedíš nad úkoly,
když se myješ před spánkem,
když tě něco bolí,

když jdeš s tatškou, s maminkou
ulicí neb sadem –
zavolej mě! Chci ti být
věrným kamarádem.

Zkus si moje Slovo číst,
zkus se modlit ke mně:
vždyť já pro tě zakusil
věci nepříjemné!

To jen proto, abys byl
jednou v nebi se mnou:
když mě pozveš do srdce,
přemůžeš tmu temnou.

Se mnou ve tvém životě
vše se krásně změní:
to ti přeji ve svátek
tvého narození.

Tvůj Pán Ježíš

Ježíšovo přání staršímu pánu

Vím, otázek Tvých mnoho je,
můj milovaný milý.
A přec jsem dárcem pokoje
těm, kdo se probudili.

Vraždy, ty nejsou dílem mým,
jsou toho Zlého dílem.
Já smutku tvému rozumím –
dát radost je mým cílem.

Zkus na to dobré pohledět,
zlé na čas opominout.
Vždyť dýcháš, žiješ právě teď –
ač sám jsi mohl zhynout.

A připomeň si, kolikrát
i lidská obětavost
uměla vlastní život dát
k záchraně těch, jež mám tak rád –
přes hrozící jim dravost.

Bonhoeffer, ten Boom, „dětský vlak“
a mnoho jiných činů
k záchraně Židů tak či tak
náhodou není; byl to znak
poslušných v Hospodinu.

A řekni; zaslouží si kdo
mou pomoc, lásku, život?
A přec to dávám, ničím zlo
a těm, kterým se rozbřeslo,
jsem věčný světla přívod.

Já za svět z lásky život dal,
ač mohl jsem ho zničit
za to, jak mnou vždy pohrdal.
Měl jsem to právo. Vždyť jsem Král.
Já dal však dobrou vzklíčit.

Zanech svých těžkých otázek,
měj odvahu v mé dlaně
stulit se! To tvůj bude lék.
I o dětech jsem pravdu řek' –
já život dal i za ně.

Mnohé z nich v nebi nalezneš,
když najdeš cestu domů.
Jsem ŽIVOT, PRAVDA – nejsem lež.
Jsem CESTA, po níž domů jdeš –
jen uvěříš-li tomu!

Matematikovi a programátorovi

Je krásný svět, kde čísla, vzorce
jsou pro nás dobrodružný svět:
„královna věd“ má svoje borce
(neznalce – jak mne – jakbysmet) ...

Však jedno nelze vypočítat
či z mechaniky odvodit:
pokorným srdcem lze to vítat,
přijmout – a vzbudit se a žít.

Ta láska je nad všechny vědy
a moudrosti či poznání.
Pán Ježíš do srdce nám hledí
a s láskou se k nám naklání.

Svět přichystal nám něžnou dlaní,
kde nebudem už bolest znát,
handicapy či vzpomínání,
jež člověk touží vymazat.

Nebude starost o peníze
či ratolest jak vychovat,
zklamání, zrada ani krize,
pohromy, žízeň ani hlad.

Jen dojít tam, jen najít cestu!
A není to tak těžké zas.
Nechte se pozvat! Láska jest tu,
již potřebuje každý z nás.

Znejme ji, přijměme, v ní stůjme –
pak nejhorší je za námi.
A nejen sami k nebi plujme:
i jiným v cestu instalujme
ty vzácné Boží programy!

Nevěřící ctitelce přírody

Jsem příroda. Jsem krásná věru,
a těším lidi – já to vím.
Proč ale dají na chiméru –
vždyť já je spasit neumím!

I já jsem jenom dílo Boží
a jednou zhynu se zemi.
Ten, kdo se záchrany chce dožít,
musí jít dále – věřte mi!

Je totiž každý člověk hříšný,
mzdou hříchu smrt a peklo jest.
Kdo tvrdí „Nehřeším“, je pyšný.
I pro něj Pán kříž musel nést!

Proč hledá člověk pomoc u mne?
Deštík mu dám i slunka svit,
kvetoucí luh i hory šumné –
však neumím ho zachránit.

Člověče drahý, muži, ženo,
i tobě dvanáct odbije.
Dokud je čas – pojď, vzývej jméno,
v kterém tvůj poklad skrytý je!!

Dvě cesty před tebou jsou pouhé:
zde slavná – k nebes účasti –
však tam (byť žití bylo dlouhé)
do temné pekla propasti.

Tam nebudou už louky, lesy,
motýlků roj a rosy třpyt;
jen bolest, samota, co děsí,
a stesk, že mohlo jinak být...

Dnes lze se ještě zbavit zlého!
Vzývej to jméno nad jména:
Ježíše hledej, lásku jeho,
ať přijde slavná proměna.

Neboj – i příroda tam bude,
krásnější než já v rozkvětu.
Pán pro bohaté jako chudé
připravil křídla k doletu.

Hodiny jdou. A strojek tiká.
Přestane – dojde po čase.
Za dveřmi láska převeliká
stojí a ťuká... Dočká se?

Strom mluví

Jsem strom. Mám větve majestátní,
hluboko rostlé kořeny.
Lidé, ať dobří nebo špatní,
mou majestátnost ocení.

Ti přízemní snad myslí na to,
že by byl ze mne nábytek
či palivo – to, celkem vzato,
je úděl stromů celý věk.

Ti poetičtí mne však hladí
a sílu u mne hledají:
někteří obejmou mne rádi,
někteří přímo líbají.

Touží mou sílu načerpati,
zvláště když v nich jí málo je;
když západ korunu mou zlatí,
snad cítí závan pokoje...

„Děvenko,“ toužím zvolat hlasem –
však nejde to – jen zašumím:
„Ze země živ jsem, slunka jasem –
a sílu dávat neumím.

Co jsem a mám, jsou Boží dary.
Jenom sám Bůh je dárce sil.
Příroda nejsou síly, čáry;
on lidem sám vše vytvořil.

Mně neklaň se: dnes čním tu k nebi
a zítra padnu do trávy.
Máš jiné síly zapotřebí
a jiné vzpruhy z únavy.

Do srdce svého pozvi Pána,
ať o lásce své poví ti:
Až poslední se dočte strana,
kež nový život zasvítí!

Ty věčná jsi, máš duši věčnou:
ta může jednou v ráji dlet –
anebo trýzní nekonečnou
se věčně trápit naposled.

Pán dá ti, co strom nikdy nedá.
On čeká na tvé pozvání.
Otevři mu! Tvé srdce hledá
a – otevřeš-li – ochrání.

Lyžaři

„Vrcholky hor a lyže čilé,
štiplavý mráz i slunka svit –
jak povzbudivé jsou to chvíle,
jak krásné je si vyrazit!

Kam dojedu však? Nejvýš dolů,
pak zase zpátky dokola...
Je Bůh? A je-li, budem spolu,
až z života mne odvolá?

Nebude nic, jak mnozí praví?
Dle jiných se zas převtělím...
Mám se bát, či mne čeká zdraví,
vidoucí zrak? Ach, co já vím...“

„Můj milý,“ hlas mi v srdci šeptá,
„zemřel jsem z lásky pro tebe.
I když tvá nevíra mne deptá,
toužím tě přijmout do nebe.

Jsou jen dvě cesty: jedna vzhůru,
však nejede tam žádný vlek.
I kdybys šlapal do úmoru,
nedojdeš na můj vrcholek.

A druhá – před tou varuji tě.
Ta vede dolů – pád to je;
a rychleji než lyže hbité
vyrve tě z klidu, z pokoje.

Odtamtud nevyjdeš už nikam,
bez konce budeš v bolesti
vzpomínat, že jsem mohl – říkám –
a chtěl tě k ráji dovésti..“

Mrazí mne. To že jsou ty konce?
To že cíl sjezdu pro mne je?
Opona spadne, zazní zvonce
a pak už žádná naděje...

„Ne!“ volám v hrůze, v beznaději.
„Tam nechci! Prosím, Pane můj,
být s tebou, poznat si tě přeji,
jen cestě své mne vyučuj!“

„Rád“ hlas mi něžným tónem praví,
„proto jsem zemřel, z mrtvých vstal.
Dám jednou zrak i věčné zdraví –
jsem přec tvůj milující Král.

Jen pozvi mne do srdce svého,
odmítني síly temnosti,
poslouchej mne – ne toho Zlého –
a ruka má tě vyproští.“

Pro dnešek dám už lyžím vale.
Ta slova hladí, těší, zvou.
A s touhou, která sílí stále,
jdu hledat knížku prastarou...

Milý pane Jiří

Zdravím Vás, milý pane Jiří,
i když mne ještě neznáte.
Bolestmi svět kolem nás víří –
však jménem Páně dva, tři, čtyři
se sejdou k sklizni bohaté.

Kdo pozná, co Pán pro něj koná,
co na kříži už vykonal,
když srdce dá mu on či ona
a jeho staré srdce skoná,
má nový život – dojde dál.

Pán miluje Vás, milovaný,
i Vám chce věčný život dát!
Má s Vámi přenádherné plány,
zdraví Vám nesou jeho rány,
chce vést Vás a Vám požehnat.

Pozvěte jej do srdce svého,
ať znát dá svoji vůli Vám!
Tápeme, chceme zkusit všeho,
však z jeho srdce laskavého
svítí nám pravda a ne klam.

Věřte: když on Vás bude vésti,
ne lidské plány, představy –
pravého dočkáte se štěstí;
ač není vždycky bez bolesti,
ta cesta míří do slávy.

Žehnám Vám, drahý! Svět je krutý,
Nepřítel vábí na scestí –
neodkládejte rozhodnutí!
Ač Zlý nás k cestě zkázy nutí,
Pán k cíli chce nás dovésti.

On staví zas, kde trosky zbyly,
on napravuje mnohý vztah,
jen jeho cesta vede k cíli –
přesvědčíte se o tom, milý!
Jen překročte s ním nový práh.

Své drahé v touze, aby našla, co nehledá

Má milovaná, dobře vím to,
jak je při marném hledání.
Mně také tolik bývá líto
těch, k nimž můj Duch se naklání.

Ti nehledají smysl žití,
neb míní, že ho našli již,
v svém lidském já se dobře cítí,
netouží k cíli, dál a výš.

Když hledám je – jsou nedostupní;
vždyť nemají mne potřebí.
Někteří dobří, jiní zpupní –
já všechny chci mít na nebi!

Tož hledám sám, já – vševědoucí –
i mně se člověk ukrývá.
Přitom má láska nehynoucí
dala se za něj zaživa...

I Tebe hledám celé žití –
dej se mi nalézt! Jsem Tvůj cíl.
Kéž slyšíš srdce moje bítí –
vždyť nad smrtí jsem zvítězil.

U mne se nic už nepoztrácí.
U mne má vše svůj cíl a řád.
Cos našla – buď' Ti inspirací.
Zkus i mou lásku vyhledat!

Tvůj Pán Ježíš

Nabídka záchrany

Má drahá, posílám své děti –
muže i ženy věřící –
druhým sloužit a rozuměti,
podpírat v žití vichřici.

Však věz – to není dar jen cenný
či lidské lásky projev jen.
Jen na to tady křesťan není,
aby byl druhý spokojen.

Křesťan je vyslanec můj, milá,
který mou spásu zvěstuje.
Kéž bys to, drahá, pochopila
a účastna mé lásky byla,
v níž spasený se raduje!

I kdyby stovek nápomocí
se ti tou cestou dostalo
jež strasti pomohou ti zmoci
(ač cenné je to nemálo),

však Ty bys přitom nepoznala,
co HLAVNĚ tímto chci Ti dát,
být Zachránce Tvůj, Světlo, Skála –
jak hrozný byl by pak Tvůj pád!

Dny jdou, a jednou přijde chvíle,
kdy opustit máš tento svět.
Snad konáš skutky ušlechtilé,
rozséváš kolem lásky květ –

to nespasí tě! V Knize mojí
je psáno: Každý hříšný jest
a před mým soudem neobstojí –
je navždy určen pro bolest.

Jen tomu, kdo se otevře mně,
nepřijímá jen služby mé
od křesťanů, však pozná zjevně
svůj hřích a srdce ztracené,

kdo přijme oběť vykoupení
na Golgotě zaň vydanou,
mně poddá se, svou mysl změní –
tomu dny spásy nastanou.

Bez toho šel by do propasti,
do utrpení navždycky,
bez naděje do věčné strasti –
nechtěj ten úděl nelidský!

Chop se, má drahá, mojí dlaně,
kterou ti z lásky podávám!
Nastanou Ti dny požehnané –
Tvým štěstím navždy budu sám.

*Tvůj Spasitel a nejlepší Přítel –
Ježíš Kristus*

Na konec léta

I když je už konec s létem,
žehnej Pán Vám i všem dětem,
žehnej i to požehnání,
ke všem ať se láska sklání.

Přátelé též nevěřící
ať si dají Pánem říci,
on že jediná je cesta
do bran nebeského města.

On že jediný je život,
radosti a světla přívod,
on že pravda jediná je,
nikdo bez něj nevyhraje.

Kolem Vás ať láska Pána
září jako malovaná,
ať se všichni za nos chytí:
„Na tom musí něco býti!“

Povzbuzení na cestě víry

„Neboj se, protože já jsem s tebou.“

Izajáš 43,5

V Boží škole

Už jsme zase neprospěli,
zas nám píšeš pět –
kolik ještě v té tvé škole
zbývá pro nás let?

Před poslední konferencí
jednou budem' stát,
nebude už žádná možnost,
žádný reparát.

Proto chcem' se pilně učit,
dokud zbývá čas,
časně vstávat, pozor dávat
na každý tvůj hlas.

Zkoušej nás, ať vysvědčení
netřeba se bát,
radostně ať můžem' prázdnin
jednou užívat.

Louky, stráně, les i voda
už nám kynou vstříc
a sluníčko povzbudivě
září do lavic.

Ovdovělé ženě

Když hlava bolí, duch si stýská
po tom, co prchlo do dáli,
když náruč, jež Ti byla blízká,
Ti ruce smrti vyrvaly,
když zdá se ti, že nic už není,
pro co by stálo za to žít –
přicházím dát Ti potěšení
a v srdci ránu zacelit.

Nemluvím lacině a planě:
nad samotou mou nebylo,
když na kříž přibili mé dlaně
a kolem zlo se rojilo;
když ti, kterým jsem lásku nesl,
mi utrhali ze všech sil –
a aniž hříšně bych jen hlesl,
i Otec můj mne opustil...

Však věděl jsem, že má to cenu,
jinak svět spasen nebude;
já zemřel pro muže i ženu,
pro bohaté i pro chudé.
I proto samotou jsem prožil,
abych ji chápal u lidí
a v osamělém srdci zmnožil
radost, již zatím nevidí.

Pojď – moje náruč neumírá,
ta i tu drahou nahradí,
vždyť darem zázračným je víra
a ze všech žalů vyvádí;
pojď, moje srdce pro Tě bije,
přitulí Tě jak do peří –
zase Tě čeká poezie,
byť tomu rozum nevěří.

Ne zvony, svíčky, zpovědnice –
pojď tam, kde lid je v srdci mém,
kde nežije se pro tradice,
však plným Božím životem.
Tam najdeš dosud nepoznané:
přátele, pokoj, nový cíl,
tam v srdcích svěží radost vane,
protože jsem v nich zvítězil.

Odvaž se nenavyklých kroků,
nevyšlapaných dosud cest!
Pojď, drahá, podávám Ti ruku,
na zarmoucené srdce tluku:
otevřeš mi – a dáš se vést?

Tvůj Ježíš

Ovdovělé historičce pobělohorského exilu

Sestřičko drahá, Vaše dílo
tak často líčí rodiny,
které zlo světa rozdělilo
a člověk zůstal jediný.

Sám potom probíjel se v žití –
ne, nebyl sám! Vždyť Bůh byl s ním.
Ten byl mu světlem, které svítí
a zbloudit nedá dětem svým.

A měl dál sestry, bratry v Pánu –
i jistotu, že Bůh mu dá
vjít po všem na slunečnou stranu,
kde zas své milé uhlídá.

Tak i Vy, naše sestro drahá,
jste osaměla na chvíli;
to nepřemůže lidská snaha,
smrt maří světské úsilí.

Však Pán Vám slzy setře v cíli,
budete s chotěm pospolu;
a nyní, věřím, dá Vám síly
k plnění dalších úkolů.

Tož v milém kruhu sester, bratří
a v Boží síle pište dál,
ať ještě mnozí děje spatří,
k jichž líčení Vás povolal.

Ještě jsou mnozí v poutech spánku
a Vaše dílo říká: Vstaň!
Tož ať čtou mnohou novou stránku
a dotkne se jich Boží dlaň.

K odchodu maminky

Když, rodinko, jsi osiřelá,
když mamky ruka nehladí,
kež Pán vám setře bolest z čela
a ve všem s láskou poradí.

Kež Jeho ruka místo její
Vás vodí, kam je třeba jít;
nerezignujte na naději,
vždyť On vás přišel zachránit!

V tom srdci, jež se za vás dalo,
je láska, která nezmírá,
nikdy jí není pro vás málo,
vždyť rozlévá se do šíra.

A ti, kdo Pánu život dali,
sejdou se jednou v obnově,
aby už nikdy neplakali -
v náruči drahé Kristově.

Vzhlížejte k Němu, Králi králů,
následujte jej ze všech sil!
Vždyť nejste první ve svém žalu,
koho už láskou potěšil.

Misionářům

*„Ty jsi můj Bůh,
moje budoucnost je ve tvých rukou.“
Žalm 31,15n*

Ať vichry ječí, mocnosti se pění
a obzor mlha s mraky zakrývá –
nás, Pane, drží Tvoje zaslíbení:
vždyť dal ses na smrt pro nás zaživa.

Ty povolals nás do své služby stálé,
byť třeba na chvílenku usnula;
jsme dál ve vojsku všemocného Krále
a jeho ruka není strnulá.

Nespíme v hoře jako vojsko snící:
v nás srdce hoří, láska rozkvétá
a až zavelíš: „Vstaňte, bojovníci“ –
my opět vyrazíme do světa.

Prozatím uč nás čerpat dech a sílu,
v lásce se srůstat, ve tvém slově zrát.
zbraň brousit si a připravovat k dílu –
náš čas je tvůj. V něm je vše akorát.

Povzbuzení evangelistům

Mí drazí! V světě věčně prší,
zde světla je jen maličko
a potíže se stále vrší –
díky, že máme Sluníčko!

A dík za bratry, sestry milé,
jež pomohou a poradí,
dík, že si děcko otužilé
na strasti zvyká od mládí.

Učí se druhé chápat v díle
a každou z jejich potíží,
vždyť víme: žádná zdejší chvíle –
jedině hřích nám ublíží.

A věrnost, v strastech osvědčená,
ovoce nese nad jiné –
té služby zaplacená cena
se zúročí a nemine.

Za každou duši zachráněnou,
za povznesení v Pravdě pravd
Bůh jásá nad mužem i ženou,
vše znamená si a je rád.

I prosby za vládu on slyší
a věrme, mnohé promění –
i srdce panovníka ztiší,
by slyšel lidu úpění.

A má i volby ve své moci
a řeku, loďky – všechen čas,
ví, co lid jeho může z moci,
zná mračna změnit v modrojas.

Tož důvěrou a vírou stálou,
mí drazí, kéž Vás posílí
a svojí láskou neskonalou
Vám žehná chvíli za chvílí.

Jeť naděje jen v lásce jeho
a on Vás, věřte, nezklame:
má ve Vás něco pro každého –
nuže, ať proudí spása z něho
pro známé i pro neznámé!

Pohledte na pole, že se bělají ke žni

Bělá se pole ke sklizni už zralé,
k nebeských slavných hodů účasti.
Přijde ta sklizeň do náruče Krále,
či nesklizena skončí v propasti?

Tak mnohé srdce na zvěst dobrou čeká –
kde jsou však ti, kdož jim ji povědí?
Jak dojdou k říši plné medu, mléka,
když mnozí o té zemi nevědí?

Volí si cesty široké a lživé,
jež vedou k zmaru jen a k nicotě.
Slyš, Pane, naše prosby úpěnlivé
za ty, kdo cíl nemají v životě!

Vyšli své žence na ta pole bílá,
dřív, než je bouře konce pokosí.
Pomoz, aby se srdce probudila
pro pravdu, která se dnes nenosí.

Jen tys ta Pravda; málo je již času
a lidé kolem bloudí zmateně.
Pomoz jim najít v tobě dobro, krásu,
opustit svody světa šílené.

Vím, slyšíš prosby! K poli, jež se bělá,
všude, kde třeba, vyšleš ženců proud.
Ty dáš, aby jim ruka neumdlela,
a podepře je tvoje láska bdělá,
jež nedá zralé sklizni zahynout.

Služebníkům pro Jižní Súdán

Pán žehnej, drazí, cestu vaši,
ať projekty se vydaří,
ať víra, naděj, láska raší
a Boží Duch vše prozáří.

Ať skončí boje, hladomory –
vždyť zem na Pána vsadila;
ať křesťanský stát není chorý,
však čile dá se do díla.

Dle Pána město neskryje se,
jež na výšině spočívá;
tož, kéž i na sever se nese
teď jeho pověst zářivá!

Ať řekne muslim – muž i žena:
oni tam mají, co my ne,
chceme to též... A mocí Jména
ať zem dočasně rozdělená
v náruči Boží spočine!

Dopis misionářům

Pán žehnej vašim modlitbám,
všem zemím, světadílům!
Jeť zdrojem spásy jen on sám
a připraven je k dílům.

Ať ve zdraví a radosti
trávíte čas své práce,
Pán z trablů všech vás vyprosti,
ať jde vám dílo snáze.

A ať se brzy dočkáte,
jak zrají plody lásky,
jak světlo Pánem rozžaté
prohřívá lidské svazky!

Misionářům v Chorvatsku

Je věčně dobrý Pán náš milý
a dary dává nezměrné,
je dárce moudrosti i síly
a žití s ním je nádherné.

Istrii celou v srdci chová,
své služebníky jakbysmet,
je dobré vykročit s ním znova,
pro slunce mraky nevidět.

Sbližuje, co si bylo cizí,
odvahou plní každý krok,
vyvádí mocně ze všech krizí –
vím, bude tak i napřesrok!

Zas obrátí se duše nové
a mnohé vztahy napraví;
vím, Kníže pokoje on slove,
jak o tom Písmo vypráví.

Tož, milí – sbor i vaši drazí,
radostně jděte cestou dál,
věřte, že za vše, co snad schází,
náhradu skvostnou přichystal.

V něm spočívejte večer, ráno
a nebojte se doufati:
co na Golgotě vyjednáno,
útoky zlého nezvrátí!

Pro potěšení milé sestře

Ať Pán Ti, sestro naše milá,
žehná, Tvou službu potvrdí,
vždyť jenom v něm je pravdy síla,
má srdce lásky ve hrudi.

Předsudky lidské Ducha silou
ať zruší, světlem zářícím;
kéž by se srdce probudila
poplatná pouhým tradicím!

Vždyť z kamení dá otcům syny,
z úst nemluvňátek důkaz sil;
že ustoupit má, kdo je jiný.
to si jen člověk vymyslí.

Tož ať jej poznávají mnozí,
péči Tvé lásky rostou v něm,
nic ať Tvou službu neohrozí,
ať Pán ji chrání v jménu svém.

Ať plaší v srdcích nedůvěru,
sám skrze skutky hovoří,
ať církev v spravedlivém směru
si pravý pohled vytvoří.

Vždyť, koho Pán sám povolává,
lidský soud nemá omezit.
Kéž z toho vzejde jemu sláva,
ať spravedlivou církev pravá
konečně naučí se být.

Pak přestanou v ní dávné spory,
nic cenného se neztratí;
přenášet víra bude hory
a svět se k Pánu obrátí.

Pravá a nepravá služba

„Já zde ti službu dal. A teď se táží,
proč v domě mém jsi nedržela stráž?
Proč do Judska jsi šla a do Samaří
a do končin, když zde svůj úkol máš?

Vím – dálky se ti romantické zdály,
bylo to ‚slavné‘ nést tam moji zvěst.
A zatím zde zdi svaté upadaly
a hynul lid, jenž v tvojí péči jest.

Nezbavím-li tě manžela i syna,
ve světě nedám-li jim zahynout –
toť milost, již se nemenší tvá vina,
žes zanedbala svěřený ti kout.“

„Jsem vinna, Pane. V pokoře a studu
před tebou stojím. Smím se vrátit zas?
S bázní a chvěním zde ti sloužit budu
a jinam půjdu jenom na rozkaz.“

„To chci, má dcerko! Drž se mne – své skály –
a věrnou tvoji službu požehnám.
A neboj se: i země v světa dáli,
i Samaří a Judsko v péči mám.“

Modlitby

*„A oč byste požádali v mém jménu, to učiním,
aby byl Otec oslaven v Synu.“*

Jan 14,13

Tajná mluva lásky

Mně vyprávěla kdysi moje máti
o první lásce, kterou prožila,
jež tajnou řeč jim do rtů vložila,
aby svět neslyšel je rozmlouvati.

I já mám lásku – lásku plnou slávy,
lásku tak mocnou, až se tají dech –
však dosud musí dlíti v světa zdech
a nepřítel ji střeží nenechavý.

Dík, Pane, za řeč lásky šifrovanou,
za slova, v nichž smím sdílet tvoji slast,
by zlý, když pokouší se slova krást,
naprázdno vyšel ve svém temném plánu.

Ač neznám dosud smysl slov a vět,
je mi v nich dobře – jsme v nich spolu sami –
a vím, že jednou tvoje láska dá mi,
že naučím se také rozumět.

Vždyť v slovu tvém se moc tvá ke mně sklání,
v tom pro mysl i v tom, jež zná jen Duch.
Dík, že jsi ve mně – láska má a Bůh.
Dík, Pane, za řeč tvého milování.

Prosba dítěte

Já jsem Vaše princezna,
chci být v Bohu vítězná.
Co Bůh cení, ať si cením,
odolám všem pokušením.

Chci se vzdělat pro úkoly,
které nadání mé zvolí,
které budou v plánu Božím,
jimiž dobro v světě zmnožím.

Chci být jednou dobrou mámou,
již lsti Zlého neoklamou.
Manželu být dobrou ženou,
láskou Páně posvěcenou.

Nedosáhnu toho všeho
bez milosti Pána svého.
Prosím, Ježíši můj drahý,
ať se znovuzrodím záhy!

Jenom s Tebou jako Pánem
zvítězím vždy nad satanem.
V Tobě najdu nebes štěstí,
k němuž chci i druhé vésti.

Čeho třeba, dej mi k tomu,
ať, než přijdu k Tobě domů,
na zemi jsem světlem, solí,
umím hojit, co kde bolí.

Prosím, dávej mi i zdraví,
ať se mi též dobře tráví
nejen strava lidmi daná,
leč i Slovo mého Pána.

Dík, že rodince mé celé
dal ses dávno za Přítele.
Posiluj je v péči o mě –
a buď stále v našem domě!

Tvoje vděčná a šťastná
Eliana Marie

Modlitba židovské matky

U stolu sedí stará žena,
svraskalé ruce na klíně.
Hlava je s léty nakloněna;
v tvář kdysi žal, jenž nemá jména,
vyryl jí vrásky v hodině.

Na stole leží svědek přímý:
klukovská čapla, botek pár.
Vedle těch svědků dávné zimy
noviny s řádky neklidnými;
svět ještě nemá míru dar.

„Jdu věky, nikde cesty k cíli.
A šero houstne. Kam se dát?
Tys prosil za mne v strašné chvíli;
přijmeš mne, nežli den se schýlí,
než bude pozdě na návrat?“

Můj synek, chlapec kučeravý,
zahynul v pekle za dráty.
Byl dán i mně Syn z nebes slávy?
A jsi to ty, ten Vítěz pravý,
jenž všechno peklo vyvrátí?

V mé staré zemi zní třesk zbraní
a pláčí smutné rodiny.
Kde cíl měl být – ta, boje lkání.
Tvá zem je zemí radování:
přijmeš mne do své otčiny?“

Hlas tichne. V klid se nářek mění.
Večerní zora zářivá
hladí ji měkce po temeni
a v podvečerním tichém chvění
zbělelý vlas jí zahřívá.

Modlitba Marianky Alenky

Dík, Pane, že jsem na tom světě,
dík za mamku i za tátu!
Po jejich štěstí v zimě v léte
víc toužím nežli po zlatu.

Ať nedělají mamce bebí
mí další brášci, sestřičky!
(Zlý má fakt výprask zapotřebí –
je přece takhle maličký!)

Tož ať se na ně těšit může
a nemusí se toho bát!
Chci jí je chovat, pěstít růže
a vždy se vděčně usmívat.

Taky Tě prosím za babičku,
co mamce radost ujídá.
Rozsviť jí, prosím, v srdci svíčku,
ať si svůj život ohlídá:

nedělá, co Ti protivné je,
nýbrž to, čím Tě potěší.
A strýček Honzík ať se směje –
Tvá láska je lék nejlepší!

A taky mluv k těm lidem kolem,
i k těm, co k tobě hlásí se:
ať mají soucit s lidským bolem
a ne jen řeči na míse.

Mne raděj' uč být jak ti druzí,
co s láskou z mála dávají:
ať mne to nikdy neomrzí,
ať šířím radost po kraji!

A ať každá z „mých“ zemí kvete –
ta rodičů, i rodná zde:
kdo dosud samoten je v světě,
ať Tvoji milost nalezne.

Tož končím – prstík do pusinky,
vždyť už mi víčka padají.
Dík, Pane – a teď spinky, spinky,
toužebně spěchám do hají...

Modlitba za manžely na misi

Když Pán zas volá vás, mí milí,
službu vám, věřím, usnadní.
Kéž byste šťastni, zdraví byli
a měli požehnané dni!

Modlím se vám za teplou vodu
a vůbec nový dům či byt,
za málo prachu, za pohodu
a sílu službu dovršit.

A modlím se vám za svěřence,
kéž Boží slovo sytí je,
ať přistihnou se při myšlence,
že s Pánem člověk přežije.

Ať chytí se ho celou duší
a učí se jej milovat,
ať nic ten proces nenaruší
a smíte zdar své služby znát.

Jen neklesejte v mysli svojí,
rostte i v lásce vzájemné,
kéž vše vám slouží ku pokoji,
to jasné i to tajemné.

Ať Boží láska nekonečná
vám střeží radost, pokoj, řád –
ať i ta vaše malá slečna
už nemá důvod zaplakat!

Nikaragua

Pane, ty znáš tu zemi zatemnělou –
dík, tu a tam že jitro prosvítá!
Ty nezmizels, dál jsi tu s láskou vřelou
a v lásce Tvé je naděj ukryta.

A znáš ty naše milé, drahé lidi,
Elišku malou, Zbyňka, Pavlíčku.
Máš všechnu moc. Tvá láska všechno řídí.
Prosím Tě, slyš mne aspoň chvílinku!

Dej brzy dům jim, Tebou připravený,
kde netáhne, bez škůdců, čisto je
prostory vhodné, přitom nízké ceny –
a teplá voda, možné-li to je!

Ať lidé nechtějí jen uzdravení
pro tělo, které stejně zahyne;
ať chtějí perlu přenesmírné ceny,
království s Tebou, které nemine.

A zkoř i bouře ve své mocné dlani
a hurikány, deště, pomsty děs,
ať budí se lid Tebou milovaný
a najde úzkou cestu do nebes.

Dej zázraky, jež povzbudí mé milé
a – co je nutno – dej jim sílu snést;
a buď jim velmi blízký každé chvíle,
ať odvahy v nich vzkvétá ratolest.

Vždyť myšlení máš s námi o pokoji
a prosvěcuješ s láskou každý kout.
Kéž přítomnost tvá každou úzkost zhojí,
kéž v Tobě smějí vždycky spočinout!

Služba v nikaragujských komunitách

Požehnej Kayayavas, Pane,
ať hostitelé uvěří,
s náčelníky se zázrak stane
a nikdo „vodu nečeří“.

Požehnej cestu, žehnej řeku,
ať dobře dá se překročit.
Ať vznikne místo chval a vděku,
kam nebude proč bát se jít!

A Puluwas též žehnej, Winu,
ať tmu včerejška odhodí,
ať lid, který žil v smrti stínu,
život a světlo obrodí.

Dál žehnej všechna natáčení,
baterky, všechny přístroje –
ať nikdy meč tvůj tupý není,
když vyrazil jsi do boje.

A žehnej dům tvůj v Mukawasu
a celou zemi žehnej dál
dopřej jí svobody a jasu,
ať promění se v místo chval.

Proměňuj hlučnou mentalitu,
ať tichý hlas tvůj zaznívá,
ať národ jinak projev citů –
spíš skutkem lásky prožívá.

A Eliška ať školu zvládá
a děti kéž se uklidní
ať může chodit tam vždy ráda
a bohaté má svoje dni.

Dej moudrost, jak to má být dále,
škola mí plus i minusy;
stav meze vládě neurvalé,
zruš diktátorské pokusy!

Žehnej dům, odpad, proud i vodu,
dej našim dobré prostředí –
jsou z královského přeci rodu,
to ať se lidé dozvědí!

Zruš břímě kulturního šoku,
království Boží vnímat dej –
když jsi je chránil tolik roků,
nenech teď vzplanout beznaděj!

Dušana chraň, vzbud' další v dáli,
kdo přispět mohou penězi,
kdo modlí se a kdo tě chválí –
ať poslové tví, velcí, malí
už v izolaci nevězí!

Ať stále vědí, že jsi s nimi,
že zkoušek nedáš nad síly:
ať tvojí lásky dotek přímý
dá projít noci údolími
tam, kde den září přemilý.

Služba v Etických dílnách

Přijď, Pane drahý, do všech škol
a konej mocné dílo
a věrné své si pro ně zvol,
aby z něj nebylo.

Armáda smartů, iPhonů
ať není v Zlého díle:
do svého vsaď ji záhonu
pro plody ušlechtilé.

Rozhovor z očí do očí
s modlitbou kéž vztah mění:
ať rozhojní se, pokročí
a nese probuzení.

Ať našich dějin poklady,
dar velikánů víry
nám neblednou jen za zády,
leč sytí národ širý.

Přijď, Pane, mocně oslov nás,
ať srdce nejsou líná!
Cynismu, sobectví stav hráz –
ať čin i slovo v každý čas
tvou lásku připomíná.

Pro vedoucí Etických dílen

Dík Pánu, sestro, za Tvé zdraví,
a kéž Ti zachová je dál!
Když mladým nikdo nevypráví –
jak zvědí, kdo je pravý Král?

Dík za Etických dílen práci,
ať zájem roste, neklesá
a ať se možnost nevytrácí
přiblížit dětem nebesa!

Ať démon sexismu a zmaru
jim nedá skončit v ruinách;
jen pod vedením Krále králů
ať navazují každý vztah.

Ať otvírají se vám školy
i srdce dětí, dospělých;
Pán dílu zhasnout nedovolí,
když jeho láska bude v nich.

Kéž otvírá i hmotné zdroje,
vyznání chrání svobodu,
ať jeho jméno vepsáno je
v jednotlivcích i národu.

A Ty, má sestro, v jeho něze
statečně jdi tou cestou dál,
raduj se – věnec pro vítěze
už přece dávno přichystal!

Pro různé příležitosti

„Ať tedy žijeme či umíráme, patříme Pánu.“

Římanům 14,8

Ke Dni matek

Prostinká jizba v řeckém domě.
V něm mír a řád, jenž napoví,
že rodina zde žije skromné
prvotní církve Kristovy.

V jizbě si malý chlapec hraje.
Bdí nad ním žena středních let
a jiná, jež už vrásčitá je.
Teď volají jej. Chlapec vzhled'

a matka si jej na klín bere:
„Synečku, všechno má svůj řád
a čas svůj mají věci steré:
jíst, pít a hrát si, uléhat.

Po hrách a radostech, můj synku,
než půjdeš spát, je právě čas
věnovat Lásce upomínku,
jež krví vykoupila nás.“

Maminka s bábou hlavy kloní.
A chlapec, jenž je má tak rád,
vše dělá s nimi. Jako ony
učí se Boha poznávat.

Euniko! Loido! Vaše slova
jsou láska, víra, naděje.
A Timoteus vždycky znova
si připomínat bude je.

Ta provedou jej dětstvím hravým
i úskalími mladých let,
kdy zrádným leskem mihotavým
tak mnohého si zvábil svět.

Až se pak sloupem církve stane,
v své těžké službě bude rád
na víru báby milované
a matky drahé vzpomínat.

A příklad jejich moudré ruky
nám ženám vzorem byl a jest,
bychom tak též své děti, vnuky
vždy k Boží slávě znaly vést.

Přání Anetce

Já miloval tě, moje drahá,
když ještě dávno nebylas.
Má láska v hloubi srdce sahá,
má oběť přišla v pravý čas.

Vím – duchovně jsi na samotě.
Bratr i sestra v dáli je.
Však já jsem tu, jsem tady pro tě.
Tvé srdce pro mě nebije?

Raději slyšíš rady Zlého,
jenž neučinil pro tě nic,
přijímáš „dary“ z rukou jeho,
lákadlům jeho letíš vstříc?

Nezapomeň, zde nejsi navždy,
potom se cesta rozdvojí.
Chceš skončit, kde hřích, krádež, vraždy –
neb navždy být v mém pokoji?

Vždyť dal jsem napsat Korintánům:
S pohanem ve jho nevstupuj!
Nestav se proti Božím plánům –
jsem Zachránce a Přítel tvůj.

Přijdeš-li ke mně, nevyštvu tě,
vše dobré dám ti v pravý čas.
Vždyť já, minutu po minutě,
miloval tě i v chvíli kruté,
a i když ještě nebylas...

Vzpamatuj se, klam nenech vládnout,
jsem Cesta, Pravda, Život tvůj.
Nenech svůj věčný život padnout:
Ne svět – mou lásku následuj!

Tvůj Ježíš

Mamince autisty

Vím, Pane drahý, že jsi s námi,
tvá milost že nás ochrání,
ať výšinou či roklinami
za tebou jdeme bez ptaní.

Ty nenecháš náš zničit hlasy,
ať slibné jsou či zákeřné,
jen ty jsi zdroj i cesta spásy,
jsme v náruči tvé přeněžné.

Tys pevný hrad a útočiště
a ve tvé síle jdeme dál,
vždyť co, kdy, jak se stane příště,
nám střežíš ty – náš Bůh a Král.

Vždyť ty jsi Lékař nad lékaře,
nad tebe není na světě:
schraňuješ všechny slzy s tváře
a ujímáš se dítěte.

A s námi jsi i v chvíli této,
konejšíš srdcí úpění;
nač moudrostí svou dáváš veto,
to hlasy lidí nezmění!

K narození Petříka

Můj malý krásný Petříčku,
poslouchej prosím chvíličku,
co povím, není pohádka,
však je to pravda přesladká.

Pán, který pro tě život dal,
je veliký a mocný Král,
on dal, že jsi se narodil,
a chystá ti pak v nebi cíl.

Rost' v jeho lásce den co den,
ať chrání bdění tvé i sen,
vede tě věrně do cíle,
ruší vše zlé a zpozdilé.

Kéž poznáváš ho víc a víc,
ať světlem je tvých zřítelnic,
celé své srdce upři naň
a sám se solí, světlem staň!

Přání k narozeninám

Náš Tomášku milovaný,
Pána cti i jeho plány,
s důvěrou vždy k němu hled',
on má na vše odpověď.

Pěstuj ducha, duši, tělo
pěkně, jak by náleželo,
ať rosteš všem k radosti,
vždy prozářen milostí!

Brzy poznej, proč dal pro tě
s láskou život na Golgotě;
Pán je cíl a život Tvůj,
vždycky na něj pamatuj!

Ať už teď, dokud jsi malý,
vždy tvůj úsměv Pána chválí,
šťastná buď Tvá rodinka,
tatínek i maminka.

Všem vám přeji, moji drazí,
ať Pán dodá vše, co schází,
od rána až do noci
ať je vám všem pomocí.

Ať poznají všichni kolem,
že sedí za vaším stolem,
a ať též ho pozvou dál,
aby byl i jejich Král!

Kazateli k narozeninám

Bratře náš milý, k svátku narození
s láskou a v úctě přicházíme přát:
co bolí Tě, kéž Pán svou mocí změní,
co těší, kéž Ti ráčí zachovat.

Je někdy těžké stát za kazatelnou
či těšit zarmoucenou rodinu;
Pán oceňuje ale službu věrnou
a zří i, co je skryté ve stínu.

A radosti též nespočetné dává,
zvláště tu, když nové srdce uvěří,
když skončí spor, či když se Boží sláva
na další oblast lásky zaměří.

Tož do každé z těch pestrých situací
přejem Ti jeho milost zářící,
ať radost ze služby se nevytrácí,
ať podpírá Tě sám svou pravící.

A jeho Duch kéž sborem mocně vane
a odtud dál do polí misie,
ať zplesá mnohé srdce utýrané
a mnohá zprahlá láska ožije.

Ať vděčně vnímáš svoje povolání
a ať víš vždycky, že v něm nejsi sám:
buď slovo, láska, moudrost Tvojí zbraní
a s Božím lidem spěj vždy k výšinám!

Před narozeninami

Chceš mi dát dárek, moje milá?
Chceš moje srdce potěšit?
Kéž by ses v srdci probudila –
toť jediné, co toužím mít!

Já budu jednou s Pánem v nebi
ve zdraví, mladá, slyšící:
jen toho je nám zapotřebí –
uniknout zkázy vichřici!

I přátelé tam budou se mnou,
ti, co se Pánu vydali;
vzpomínkou žádnou nepříjemnou
se nám tam život nezkalí.

Proč jediné, co dá mi radost,
nechceš mi z lásky udělat?
Nedávej dárek – splň mou žádost!
Jen v Pánu najdeš zdraví, mladost...
Je snadné přec mu srdce dát!

Pak nebudeš mi chybět v ráji –
vždyť budeme tam pospolu,
stonat se nebude v tom kraji:
jen vzhop se k tomu úkolu!

Za dárky zbytečně se platí
a tento krok nic nestojí –
jen vůli mít ho udělati!
Hodiny bijí, čas se krátí –
nezmeškej cestu k pokoji!

K svatbě

Když dva si spolu ruce dají
k hře, zpěvu podle stejných not,
ať je to spíše cesta k ráji
než do smutku a do temnot.

Nestačí na to srdce vřelá,
nestačí dlaně účinné:
to může být jen podle těla
a co je z těla, pomine.

Jen Slovo, Milost nekončí,
když pozvete je přes svůj práh,
je stezce světlem, nohám svící
a pak je štěstí na dosah.

Tož ať vám světla nevyhasnou,
byť i noc vládla po kraji!
Pak spolu symfonii krásnou
ruce i srdce sehrají.

Služebník Páně se loučí

Dnes u stolu je místo opuštěné,
v ústraní ztichl chval a přímluv hlas.
„Ježíši Kriste, je to pravda – že ne?“
„Rodinko, sama nikdy nebylas!

Já v čase svobody i v čase mříží
vždy s Vámi byl a jsem i nadále.
Cestou se posel pravdy neohlíží:
ví, kde má cíl – své místo u Krále.

Však ona pravda cestou rozesetá –
ta je tu dál a plody vydává.
Co poslů přibylo již za ta léta,
jež nezastaví strach či únava!

A já jsem s vámi do poslední chvíle –
a od té první s vámi budu dál,
jež pro vás začne tam u brány cíle,
kde neskončí už nikdy píseň chval.

Tam nebude již místo uprázdněné,
tam rodinka se sejde poznovu,
má ruka slzy setře, odežene
a všechny zbaví těla okovů.

Dokud jste zde však, kde svůj úkol znáte,
dál posly pravdy buďte, posly chval
a oslavujte moje jméno svaté –
ať rodinu pak mnohem větší máte
tam, kde už není loučení a žal!“

Za učitelkou biblické školy

Sestřička učitelka věrná
odešla domů naporád,
kde nehrozí už zloba černá,
kde je jen radost přenádherná
a Boží přítomnost a rád.

A žačky své tu zanechává
a dílo, které nehyne,
jež požehnala Boží sláva
a ruka zlého nenechává
je nevymění za jiné.

Vy sestry, které cestou jdete,
kterou před vámi razila,
neplačte za ní, ale bděte,
ať zdárně roste v zimě v létě
vše, co vkládala do díla.

A Boží milost nekončí
ať vaši cestu prozáří
jak její, ať vždy smíte říci:
„I my jsme Boží bojovníci –
a Boží boj se vydaří!“

Nevěřícím pozůstalým

Když někdo drahý odchází
a místo osiří,
šíp bolesti když zamrazí
a k srdci zamíří,
když vzpomínky jsou jediné,
co ještě zbylo nám –
ruka ti něžná pokyne:
„Pojď ke mně! Rád tě mám.

Já dávno, dávno s tebou byl
v šťastný i bolný čas,
byť's toho vědom, vědoma
nebyl či nebylas;
já dávno, dávno jsem tě zval,
tam, kde ti domov dám –
já, Přítel tvůj a dobrý Král.
Pojď ke mně! Rád tě mám.

Snad konečně Ti zasvitne
v srdci ten pokyn můj
a spící duše procitne:
pojď, postůj, uvažuj!
U mne už není zhynutí
a bolest, zlo či klam,
já každou slzu setru ti.
Pojď ke mně! Rád tě mám

Tak mnozí to už poznali
a radují se dnes,
ať v pozemském jsou úskalí
či vešli do nebes.
Kdo zná mne, již se nebojí
na zemi pastí, jam –
ví: radost přijde po boji.
Pojď ke mně! Rád tě mám.“

Tvůj věrně čekající Přítel

Vdově

Má drahá, milá paní, stůj
Bůh při Vás v této chvíli,
objímej Vás a potěšuj,
On dobrý jest a milý.

Ti, kdo mu dali žití své,
s ním shledají se znova;
vždyť sám je dětmi svými zve
a v nové vlasti nebeské
jim vzkvete radost nová.

Tož na tom srdci tlukoucím,
jež neumře nám zase
(dotlouklo pro nás jednou – vím –
však znova v jitru nedělním
procitlo k naší spáse),

najděte pokoj trvalý,
jenž zahřívá a chrání!
Svět klamný je a nestálý;
Pán ty však, kdož jej přijali,
potěší ve své dlani.

On mužem, otcem, bratrem buď
Vám ve vší světa vřavě;
přiviň Vás něžně na svou hrud' –
a jeho milost s Vámi buď
a veď Vás k věčné slávě!

Pozůstalým po věřící mamince

Objímám vás, mí milovní, kéž v smutku je vám radostí, že Pán své děti věrně chrání, do ráje nese je v své dlani a z pozemských břed vyprostí.

Není to rozloučení snadné, však ať v něm radost převáží, že sejdem´ se zas tam, kde vládne hřejivý den po noci chladné, kde Bůh nás něhou obdaří.

Tam budem´ jásat, zpívat spolu, tam nebude už bolesti, dřiny a práce do úmoru – na louky plné květných stvolů chce nás Pán v lásce dovésti.

Tož jenom vděčnou upomínku si neste ve svém srdci dál, však bez zoufalství, dcerko, synku; udělejte to pro maminku – s pokojem žijte život chval.

Co jen je nespasených lidí, pro něž je smrt jen věcí zlou! Kéž pokoj váš i v žalu vidí, zamyslí se a zazávidí – a najdou stezku zářivou.

K zamyšlení

„Blahoslavený je muž, který... si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci.“

Žalm 1,1-2

Služba Božího služebníka

Vidím tě s láskou, příteli můj drahý.
Sedíš a tiskneš ruku přítele.
Hledáš a toužíš... Chceš se dočkat záhy
lásky, jež osvětlí dny ztemnělé.

Něco se stalo. Kdysi, dávno asi,
cos přeskočilo ve tvém soukolí.
Jinak vše vnímáš – jiný kodex krásy,
a doufáš, že to druzí povolí.

Prožíváš strach, kde jiné touha žene,
prožíváš touhu, jež být neměla.
Tvé jednání je předem odsouzené –
co z vlastních sil však člověk nadělá?

Pojď – dej mi ruku. Jiný je můj důvod
než tvůj. Teď neříkám, co smíš, co ne.
Má ruka podaná je pouze úvod
k poznání velké lásky vznešené.

Ta přesahuje myšlenky i tělo,
vždyť v světě Boží lásky koření.
To srdce se i smrtí probolelo,
by dovedlo tě ke dni spasení.

Když k tobě mluvím, zuří jiní záhy,
že „s bandurskou“ hned nejdu na tebe...
Já však jen nechci odradit tě, drahý,
od cesty, jež tě vést má do nebe.

Prosím jen: pozvi naplno a vřele
do srdce svého Pána Ježíše.
Ze všeho nejdřív JEJ měj za přítele.
Než k chlapcům – pohleď k němu do výše.

On ví, co potřebuješ, co ti schází.
Dovol mu, prosím, tebe oslovit.
Pros, ať tě jeho milost doprovází,
ukáže, co je štěstí právě mít.

Tak věřím, čekám. Nechci říkat více.
Věřím, že Pán můj učiní to sám.
Kéž jeho slovo nohám tvým je svíce
a světlo pro tvou stezku k výšinám.

A až se stane zázrak ten, až z jeho
úst zaslechneš, co třeba slyšeti –
pak, věřím, vstoupí do života tvého
svoboda od tvých temných prokletí.

A potom z vlastního již rozhodnutí
pustíš tu dlaň, v níž hledals řešení.
Vždyť pravá láska není ta, jež nutí.
Jen dotek Páně srdce promění.

Já zatím – lidmi nepochopen sice,
však s vírou, že jsem předal tvou věc dál
do rukou povolanych mnohem více,
zas půjdou cestou vděčnosti a chval...

Jan

Kde je ta chvíle Mistra mého,
kdy chléb a víno dělil Pán
a kdy jsem směl na prsou jeho
spočívat, jím tak milován?

Ta noc je pryč. A přišlo ráno.
Golgota. Zrádný dav. A kříž.
Než zazní kruté Dokonáno,
co zbude mi, než smutek již?

A náhle slyším ve svém žalu,
jenž ovíjí mne jako stín,
hlas trpícího Krále králů,
jak praví: „Ženo, hle – tvůj syn.

Hle, matka tvá.“ V tom vidím ženu.
Co proti matčinu můj žal?
Tváře má jako z pergamenu
a duši meč jí probodal.

Smím ještě oddávat se bolu?
Mám úkol, je mi lehčeji.
Z Golgoty s matkou jdeme spolu.
Kéž láskou svou ji zahřeji!

Už nesvívá mne bol v své dlani.
Život je cíl i smrti cest.
Zřím místo kříže zmrtvýchvstání.
A Boha, který láska jest.

Překlad básně neznámého autora

Jediná píseň světlou chvíli dá ti,
jeden květ zná sen v srdci probudit.
Jediný strom se lesem může státi,
jediný ptáček poslem jara být.

Jediný úsměv nový vztah už skrývá,
jeden stisk ruky duši potěší.
Jediná hvězda lodi vůdcem bývá,
jediné slovo problém vyřeší.

Při volbách jeden hlas i národ změni,
prozárí pokoj jeden paprsek,
jediná svíčka plaší zatemnění,
jediný smích přemůže zloby vztek.

Jediný krůček je počátkem cesty,
jediné slovo k modlitbě je most,
jediná naděj umí ducha vznésti,
jediný dotek hlásá laskavost.

Z jednoho slova často moudrost plyne,
i jedno srdce pravdě uvěří,
jediný život učiní vše jiné;
vše na tobě, jak vidíš, záleží.

One song can spark a moment;
one flower can wake a dream.
One tree can start a forest;
one bird can herald spring.

One smile begins a friendship;
one handclasp lifts a soul.
One star can guide a ship at sea;
one word can frame the goal.

One vote can change a nation;
one sunbeam lights a room.
One candle wipes out darkness;
one laugh can conquer gloom.

One step can start a journey;
one word can start a prayer.
One hope can raise our spirits;
one touch can show you care.

One voice can speak with wisdom;
one heart can know what's true.
One life can make a difference;
you see... it's up to you.

Naléhavá prosba dítěte

Vážený pane, paní milá,
zastaňte se mne, prosím vás!
Řítí se na mne „teplá“ síla
a s ní i mého zmaru čas.

Ach, nedopusťte na mne zradu;
rodinu potřebuji mít,
jak Bůh ji stanovil v svém řádu,
v níž jedině je zdrávo žít:

maminku, tatku – muže, ženu,
jež budou pro mne pravý vzor –
ne věčnou zvrhlých vztahů scénu
morálce, zdraví na úkor.

Chci vyzrát v identitu pravou
v matku či otce rodiny,
pro svět chráněný Boží slávou,
pro vlastní dcerky, pro syny.

Jsem malé, nemohu se bránit,
tak mi to prosím dovolte,
nenechte budoucnost mou zhanit.
K adopci teplých nesvolte!

Děkuji Vám z celého svého malého srdíčka

Staroměstské náměstí

Stůj, sejmi obuv z nohou svých.
Kam vstupuješ, je země svatá.
Krev padlých – neporažených –
skropila zemi z rukou kata.

Sedm a dvacet nadějí,
sedm a dvacet snů a žalů.
Nebylo nikdy smutněji
v staletém městě českých králů.

V mrazivém čase jalovém
život se stáhl do kořenů.
Lid s knihou, s vírou, se Slovem
se skryl. A v skrytu čekal změnu.

I míjel nekonečný čas...
Až jednou na pradávnmém hradě
lev s heslem pravdy zavlál zas
a lid se vracel ke své vládě.

Ne, neměl „čelo sedláka“
ten muž, který jí stanul v čele.
Strhávat nechtěl oblaka.
Však miloval své nepřátele.

Kolikrát po něm plivli již!
A z kolikeré strany v šiku
už přišli – ty to, světe, víš –
dobývat malou republiku!

Nedobyli. Zas teskněji
je v zemi. Pod zem však se slilo
sedm a dvacet naději
v jedinou naději, v jedno dílo.

Loučení exulanta

Hranice tichá. Za ní Prusko, Sasy.
Neznámý svět... a doma vlasti dlaň,
dům rodný, přátelé, zem plná krásy,
kde zrozen jsem i doufal sklonit skráň...

Však nelze pro čest. Nelze pro svědomí.
Nelze pro krutou nouzi spasení.
I v chladné cizině snad kvetou stromy
a shodí plod při hladu úpění.

A hlavně: Pán můj nezradí mé kroky,
když já – co jeho dítě – nezradím.
Potrvá možná měsíce, snad roky,
než budu žít. Však čas ten přijde, vím.

Však vy, teď mého domu „hospodáři“
(sem dáte kroupenku, tam Marii...),
na pozoru se mějte. Přijde stáří
a s ním i smrt, jež sotva promíjí.

Nepřeji vám to. Víím, jak by vám bylo...
Proto i za vás modlí se můj hlas.
Pokání čiňte, dokud Bůh své dílo
v milosti koná – ne co dílo zkáz.

Sasy a Prusko, Volyň, země širá
a práce rukou – daru, jenž mi dán –
z milosti Boží náruč otevírá.
S důvěrou, Pane, vcházím do tvých bran.

Hospodinova je země se vším, co je na ní

Žalm 24

Tvá zem jest, Pane, a vše, co je na ní,
i my, tvá neposlušná stvoření.
Co pro nás tvoje milost neuchrání,
to lidská vůle sotva promění.

Konec se blíží, divnosti se dějí
a lidé nervózněji po světě.
Teď nasloucháme slovům v beznaději
chorého, nezralého dítěte...

Civilizaci chceme vrátit zpátky,
to ona prý nám vše jen poničí.
Je to však pravda? Zbývá čas jen krátký
a naše zem má život jepičí.

Zhyne i s nebem, i to moře zmizí,
ty nové nebe dáš však, novou zem.
Kdo vstoupí na ní? Jenom člověk ryzí,
jenž proměnit se nechal v srdci svém.

Ze srdce musí zmizet nečistota -
ne uhlík, nýbrž svévole a hřích.
Nechme si tebou mluvit do života,
proměňuj nás ve vztazích vzájemných!

Přestaňme vraždit děti nezrozené,
sobectví ať nám vládnout přestane.
Jen srdce obětí tvou vykoupené
i pro tuto zem moudrost dostane.

I ona vzkvete pro své zbylé chvíle,
jak ta, již lid tvůj v poušti vzdělává.
A zjev se i té dívce nezletilé,
jež naivně svět k akci svolává.

Jediný „pátek pro budoucnost“ platí –
ten veliký, kdy´s za nás život dal.
Tu pravdu politika nevyvrátí:
tys světa Pán a spravedlivý Král.

Tvá země jest a všechno, co je na ní:
zem nebuď modlou – ty buď Bohem nám!
Vše zhyne, co tvá milost neuchrání.
Jen ty nás k pravdě veď a k výšinám!

Rachab

Židům 11,31

„Ty moje bílé město nad dunami,
svědku mých mladých, utracených let!
Jak zlý sen vlastní život připadá mi.
Raději nemyslet.

Počestné měšťky ukazují na mě.
Do domů vstoupit zakázáno mám.
S posměchem muži setřesou mé rámě
a jdou k svým rodinám.

Proč? Matka s otcem v kruté bídě žila.
Nebylo sestrám z čeho přínos dát.
Aby se vdaly - já se zahodila.
Milujíc denně, nesmím milovat.

Poslední bědná služka, otrokyně
má šťastnější a vznešenější díl,
když maličkého synka chová v klíně,
jenž se jí narodil.

Potomka mít, jenž smyl by moji vinu,
jenž z matčina by jména hanu sňal!
Či v nicotné své bídě sama zhynu,
já a můj žal?“

„Ubohá malá, potupená ženo!
Sečteny dny své mají měšťané.
Tvé město ke zkáze je předurčeno -
však nové povstane.

To město bude nebeským se zvatí,
v něm budou jásat vykoupení z vin
a nade všemi slavně kralovati
tvých vnuků Syn.

Dnes naposled strp ještě starou hanu
a přijmi muže, jimž tvé jméno dám.
Pak město zajde na smrtelnou ránu.
Však rod tvůj zachovám.“

Pokorně dívka sklání svoji hlavu.
Radostná víra v zraku plane jí.
A od bran města v tmavém noci hávu
dva muži kráčejí.

Rodiče na svatbě

Seděli v sále. Venku tiše lilo.
Dcerčinu svatbu slavili.
Kdysi též vlastní. Jak to dávno bylo...
Dnes lavice je dělily.

S pódia zněla vážná, moudrá slova,
hlas těžkých zkušeností života:
láska, to není jen se zamilovat,
to chce i mnohý uzlík rozmotat,

zlomit hrot pýše, sebecitu svému,
ustoupit, i když stokrát pravdu mám...
Pochopil muž, že říká se to jemu?
Poznala žena vlastní sebeklam?

Až odejdou dnes mladí ze svatby té,
již nastanou jim těžkých zkoušek dni.
Poznaly vrásky během roků vryté,
že je i jejich ten den svatební?

Rozvedená

V pokoji, za sklem knihovny mojí,
fotografie stojí.
Obrázek muže, jenž býval mi kdysi tak milý.
Já ne, to děti jej tam postavily.

Dávno ta chvíle je, kdy jsem
hltala Boží slovo srdcem i těsnopisem,
kdy z jeho očí mi zpívaly žalmy.
Cizím se stal mi.

Zmizela objetí, milostná slova,
zmizela i ta nadstavba myšlenková.
Na něm jsem stavěla, s ním všechno padlo.
Mé mládí zvadlo.

Však někdy večer, když se nad sídlištěm
stmívá,
v srdci se rozhoří vzpomínka živá.
Honí se hlavou, k odbytí není.
Myšlenka na lásku, oběť, odpuštění...

Ta vzpomínka pálí. Rychle ji odháním s čela,
myšlenkám na nebe odrostlá a přemoudřelá...
Usínám k ránu.
Pak do práce znova
za povinností - iluzí klamnou.
A nevím, že z domovních dveří se za mnou
šklebí tvář satanova.

Diabetičce

Drahá, kéž ta nemoc mine,
dobře, že jdeš k Ježíši:
Lékařem je nad ty jiné,
povzbudí a utiší.

Dobře, že jsi ukázněná,
to je ten náš lidský díl:
Proč by Pán svatého jména
mnohem více nespravil?

Prosím, pros i za ty bědné,
co v nemoci úpějí:-
dokud je Pán nepozvedne,
nedodá jim naději.

Kdo jsme Boží, budem' jednou –
věčně zdraví – chválu pět;
moci temna zlostí zblednou,
nebudou už nástroj béd.

Pán přebývá v chvále naší,
útočiště naše jest:
kéž Ti v srdci denně raší
píseň jemu na počest!

Proč mne stihla bída

Proč stihla mne ta bída, Pane?
Proč zlomeno je štěstí mé?
Otázky stojí zotvírané
a odpověď tvou nezříme.

Mlč, srdce, uč se víře svaté:
u Boha všechno má svůj cíl.
Zpět ohlédneš se jedenkráté
a shledáš: Všechno zisk to byl!

Arno Pötzsch

Originál:

Warum hat mich dies Leid getroffen?
Sag, Herr, warum mein Glück zerbricht?
Es stehen manche Fragen offen
und deine Antwort wird mir nicht.

Sei still, mein Herz, lern das Vertrauen:
beim Gott hat alles seinen Sinn.
Gern wirst du einmal rückwärts schauen
und wissen: Alles war Gewinn!

Obsah

Předmluva	5
------------------------	---

Pozvání ke Spasiteli

Naléhavý hlas	9
Co máme společné	11
Snění	13
Milostný dopis	15
Školáku Denisovi	17
Ježíšovo přání staršímu pánu	19
Matematikovi a programátorovi	21
Nevěřící ctitelce přírody	23
Strom mluví	25
Lyžaři	27
Milý pane Jiří	29
Své drahé v touze, aby našla, co nehledá	31
Nabídka záchrany	32
Na konec léta	34

Povzbuzení na cestě víry

V Boží škole	37
Ovdovělé ženě	38
Ovdovělé historičce pobělohorského exilu	40
K odchodu maminky	42
Misionářům	43
Povzbuzení evangelistům	44
Pohledte na pole, že se bělají ke žni	46
Služebníkům pro Jižní Súdán	47
Dopis misionářům	48
Misionářům v Chorvatsku	49
Pro potěšení milé sestře	50
Pravá a nepravá služba	52

Modlitby

Tajná mluva lásky	55
Prosba dítěte	56
Modlitba židovské matky	58
Modlitba Marianky Alenky	60
Modlitba za manžely na misii	62
Nikaragua	63
Služba v nikaragujských komunitách	65
Služba v Etických dílnách	67
Pro vedoucí Etických dílen	68

Pro různé příležitosti

Ke dni matek	71
Přání Anetce	73
Mamince autisty	75
K narození Petříka	76
Přání k narozeninám	77
Kazateli k narozeninám	78
Před narozeninami	79
K svatbě	80
Služebník Páně se loučí	81
Za učitelkou biblické školy	82
Nevěřícím pozůstalým	83
Vdově	85
Pozůstalým po věřící mamince	86

K zamyšlení

Služba Božího služebníka	89
Jan	91
Překlad básně neznámého autora	92
Naléhavá prosba dítěte	94
Staroměstské náměstí	95
Loučení exulanta	97
Hospodinova země je se vším, co je na ní	98

Rachab	100
Rodiče na svatbě	102
Rozvedená	103
Diabetičce	104
Proč mne stihla bída	105
Obsah	107

